

Aerztekammer te Weenen heeft daarom de mogelijkheid besproken om aan de artsen, die kunnen aantonen, dat zij dit zijn, den voorrang te geven bij de toelating van passagiers in reeds gevulde tramwagens. De tramdirectie behoort den „conductrices” (conducteurs zijn er niet meer) in deze richting orders te geven. Ook de weinige nog voorhanden koetsiers en chauffeurs moeten worden verplicht, hun rijtuigen in ieder geval op aanvraag van artsen beschikbaar te stellen (*Deutsche med. Wochenschrift*).

HOE LANG DUURT EEN WEEK SANATORIUMVERPLEGING? — Bij een rechtsgeding te Weenen is een eigenaardig misbruik aan den dag gekomen, dat daar schijnt te heerschen, n.l., dat particuliere ziekenverplegingen voor zes dagen verpleging een week in rekening brengen. Een patiënt, die, na zes dagen verpleegd te zijn, met een volgens dit beginsel opgestelde rekening werd verrast, en te ziek was om de inrichting te verlaten, betaalde, onder voorbehoud later zijn rechten nog te doen gelden. Men had hem ook voor het gebruik van den thermophoor zeven kronen per dag extra laten betalen. Toen hij na acht weken het sanatorium verliet, eischte hij de te veel betaalde dagen, benevens drie vierden van de thermophoorkosten terug.

De rechter wees hem beide eischen toe. De voor den thermophoor berekende som werd ook door den rechter „wucherische Ausbeutung” genoemd; en het feit, waarop de gedaagde zich beriep, dat ook andere soortgelijke inrichtingen voor zes dagen een week in rekening brengen, wees volgens hem eerder op een misbruik, dan op een gebruik, waarop men zich kan beroepen. Het door den gedaagde aangeboden bewijs door deskundigen werd door den rechter afgewezen (*Deutsche med. Wochenschrift*).

SOCIALE VERZEKERING EN VERZORGING NA DEN OORLOG. — ASCHER te Hamburg bepleit in de *Deutsche med. Wochenschrift*, n°. 33 de vorming eener krachtige en alles omvattende organisatie, die in den overgangstijd tusschen oorlog en vredes-toestand de talloze nooden zal hebben te verzachten, welke dan aan den dag zullen komen. De ziekenkassen zullen niet alleen het hoofd moeten bieden aan zwaardere eischen voor de verzorging van zuigelingen en tuberculoselijders, maar ook van de lijders aan chronische ziekten, die in het leger zijn opgedaan, en aan de gevolgen van overmatige inspanning bij den arbeid in het vaderland. Voor de gezinnen zal ook moeten worden gezorgd, en gezinsverzekering zal tot in den middenstand noodig zijn. Goede raad, op het gebied der gezondheidsleer van het lichaam, maar niet minder van den geest, zal voor vele duizenden noodig zijn; eveneens raad bij de beroepskeuze. Veelzijdig gevormde, hoogstaande personen zal men als leiders van al dien arbeid noodig hebben, en ook — veel geld. Dat geld moet van daar komen, van waar het altijd komt: uit den arbeid. Maar daartoe moet de arbeid en de belooning daarvan doelmatig worden geregeld, en het overschot uit de opbrengst van den arbeid, het kapitaal, moet op juiste wijze worden belegd. Men kan niet te vroeg beginnen met het ontwerpen van plannen tot samenwerking van de vele instellingen en overheden, die dit alles moeten bewerkstelligen.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

ZIEKENFONDSOVEREENKOMST TE AMSTERDAM.

Aan de leden der Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst.

De mededeeling van het hoofdbestuur der Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der geneeskunst in het *Tijdschrift* van September 1917, bldz. 765, noopt het bestuur van de afdeeling Amsterdam ter kennis van de leden der Maatschappij te brengen, dat uit de onderteekening van het contract van de V. V. Z. met de Amsterdamsche ziekenfondsen door het bestuur van de afdeeling Amsterdam, niet kan worden afgeleid, „dat

het hoofdbestuur het definitieve contract reeds zou hebben goedgekeurd", omdat deze goedkeuring, bij de bestaande omstandigheden, niet wordt vereischt, noch ook door een der aan de overeenkomst deelnemende partijen wordt gewenscht.

Amsterdam,
3 September 1917.

*Namens het bestuur der afd. Amsterdam,
de eerste secretaris,*
G. H. DE JONG.

OPMERKING OVER MONILIA ALBICANS.

I.

Naar aanleiding van de noot in dit *Tijdschrift* (bldz. 547), voorkomende in het stuk van DE NEGRI en WALLER over „monilia alcalophilis”, veroorloof ik mij het volgende op te merken.

Een nieuwe soort of een variëteit van een der reeds bestaande? Ziedaar het lastige dilemma, waarvoor de microbioloog zich herhaaldelijk geplaagd ziet bij het onderzoek van een hem ter determinatie toevertrouwd bacillus of fungus. In sterke mate doet zich deze moeilijkheid natuurlijk voor bij vormen, die weinig teekenende onderscheidingskenmerken hebben, of, indien zij ze al bezitten, op dit punt geringe standvastigheid toonen. Tot de micro-organismen, die het hardnekkigst hun incognito bewaren, behooren zeker wel de Fungi imperfecti. De asci, waaraan men hun rijker bedeelde familieleden kan determineeren, bezitten zij niet; de conidiën zijn dikwijls zóó onregelmatig en op weinig karakteristieke wijze geplaatst, dat men voor de herkenning geen houvast er aan heeft; wanhopig staat de zaak, als zij ook deze laatste missen en dus alleen hyphen voortbrengen.

Een schimmel, in eenige gevallen door MUIJS bij een aandoening in de schaamstreek ontdekt, werd op diens verzoek nader door mij onderzocht. Op allerlei voedingsbodems gekweekt, toonde zij daarbij, macroscopisch en microscopisch, volkomen het beeld van monilia albicans. Mocht zij nu ook zoo heeten? Daarover kan men verschillend oordeelen.

DE NEGRI en WALLER zeggen: neen. De naam m. albicans is gegeven aan een spruw-verwekkende schimmel, en dus mag een schimmel, die epidermomycosis verwekt, niet dien naam dragen, en zulks te minder, waar het twijfelachtig is of zij spruw kan verwekken. Het zou dus een nieuwe soort moeten zijn, bijv. m. inguinalis s. epidermica. Aan deze zienswijze is zeker één voordeel verbonden. Wanneer later bij gelegenheid eens een monografie over monilia wordt bewerkt, zal de schrijver in de literatuur ook die m. inguinalis tegenkomen, de kultuur ter onderzoek opvragen, en misschien kunnen beslissen, door vergelijking met al het hem ten dienste staande materiaal, of het werkelijk een afzonderlijke soort mag blijven. Ik zeg nadrukkelijk: misschien: Want welke kultuur blijft op den duur zijn oorspronkelijk karakter vertoonen? De bewerker der monografie ziet zich dus geplaagd voor een verzameling grootendeels *veranderde* exemplaren. En nu moet hij beslissen of een soort, 6 jaar geleden gevonden door A. te Parijs, misschien synoniem zou kunnen zijn met een soort, 15 jaar geleden gevonden door B. te Hamburg. Men behoeft maar de een of andere uitgebreide monografie door te werken, om een levendigen indruk te krijgen van de moeite, die het kost om in zulk een AUGIAS-stal van „soorten” eenige opruiming te houden.

Meer motieven waren er m. i. om in dit geval geen nieuwe soort in te voeren.

Ten eerste: de verwekker van spruw wordt door de meeste onderzoekers beschouwd als een saprophyt, die vrij algemeen in de natuur moet voorkomen, om, wanneer hij hier en daar een geschikten menschelijken voedingsbodem vindt, tot parasiet te worden. Waarom zou hij zich nu alleen in de mondholte of den tractus intestinalis, en niet ook op een ander lichaamsdeel, bijv. een vochtig-warm huidgedeelte, kunnen neerzetten?

Ten tweede: biologische methoden om dezen parasiet als een afzonderlijke soort te onderscheiden van den spruw-verwekker laten ons in den steek. Besmettingsproeven